

Sanjke mojeg djeda

Sanjke mojeg djeda

Jedne ne tako davne zime dogodilo se nešto čega se uvijek rado sjetim. Bio je zadnji vikend zimskih praznika. Već sam gubio nadu da će pasti snijeg i da ću isprobati djedove stare sanjke.

Bio sam oduševljen kada sam ih prvi puta ugledao. Spasio sam ih u zadnji čas. Djed ih je namjeravao baciti u staro željezo. Kao da su me zvale da ih spasim! Dovukao sam sanjke kući. Djed je mrmljao sebi u bradu „što će mu te prastare sanjke?!“ Pričvrstio sam na njih novo uže i podmazao ih svinjskom mašću. Spustio se mrak, lampe na ulici žmirkale su i polako sam tonuo u san. Čujem kako me netko doziva: „Filipe, Filipe!“ Skočim iz kreveta i prisionim nos uz prozor. Nemoguće, to su moje sanjke! Na njima sjedi mali vilenjak! Brzo sam obukao jaknu, kapu, čizme i čarobni plavi šal te se iskrao iz kuće. Sjednem na sanjke, a vilenjak iza mene. Bile su to one djedove sanjke koje sam spasio iz hrpe željeza, sjajile su posebnim sjajem. Pojurili smo prema oblacima i od njih pravili grude u letu. Pahulje snijega hladile mi lice, a vilenjak i ja spuštamo se sad ispod, sad iznad oblaka. Letjeli smo iznad šuma i planina, slijetali na krovove kuća. Sretali smo vilenjake i patuljke svih boja i veličina na sanjkama. Moje su sanjke radile neobične skokove, čudesne piruete i klizile po tankom ledu sve dok nismo prošli kroz cilj. Pobjedili smo! Grlio sam sanjke i u daljini čuo kako se ostali približavaju cilju. Čuo sam kako vilenjaci dozivaju moje ime: „Filipe!“

Otvaram oči, sav preznojen gledam kako čvrsto grlim jastuk. Na vratima stoji djed i doziva me da ustanem jer cijelu noć pada snijeg i ima ga dovoljno za sanjkanje. Moje sanjke čekale su na istom mjestu gdje sam ih ostavio, ali one nisu bile iste. Imale su nešto posebno na sebi – na užetu privezanu crvenu kapicu vilenjaka. Moj djed kaže da je tu kapicu uvijek nosio za sreću kad je išao na sanjkanje. Baš neobično, nasmijem se od srca.

Filip Pajić, 5. a